

Loạt Bài Giáo lý Về Các Thói Xấu và Nhân Đức:

Bài 5. Lòng Tham

Anh chị em thân mến, chào anh chị em buổi sáng!

Chúng ta tiếp tục bài giáo lý về các thói xấu và nhân đức, và hôm nay chúng ta sẽ nói về lòng tham, một hình thức quyến luyến tiền bạc khiến con người không thể rộng lượng.

Nó không phải là tội chỉ liên quan đến những người có tài sản lớn, mà là một tội liên quan đến mọi người, thường không liên quan gì đến số dư ngân hàng. Đó là bệnh của trái tim, không phải của ví tiền.

Phân tích của các giáo phụ sa mạc về thói hư này cho thấy lòng tham thậm chí có thể còn bám vào các đan sĩ ra sao, những người sau khi từ bỏ những tài sản thừa kế khổng lồ, trong cảnh cô độc của phòng tu vẫn đã bám vào những đồ vật ít giá trị: họ không cho mượn, họ không chia sẻ chúng và thậm chí ít sẵn sàng cho chúng đi hơn. Sự gắn bó với những điều nhỏ nhặt, làm mất đi sự tự do. Đối với họ, những đồ vật đó trở thành một thứ vật thần mà họ không thể tách rời khỏi. Một kiểu trở về trạng thái những đứa trẻ ôm chặt đồ chơi của mình và lặp đi lặp lại: “Nó là của tao! Nó là của tao!”. Trong câu này ẩn chứa một mối quan hệ rối loạn với thực tại, điều có thể dẫn đến các hình thức tích trữ có tính ép buộc và tích lũy bệnh lý.

Để chữa lành căn bệnh này, các đan sĩ đã đề xuất một phương pháp quyết liệt nhưng rất hiệu quả: suy niệm về cái chết. Dù một người tích lũy của cải trên thế giới này đến mức nào, chúng ta có thể tuyệt đối chắc chắn một điều: chúng sẽ không vào quan tài cùng với chúng ta. Chúng ta không thể mang theo tài sản với mình! Ở đây sự vô nghĩa của thói hư này được bộc lộ. Mối ràng buộc sở hữu mà chúng ta tạo ra với các đồ vật chỉ là biểu kiến, bởi vì chúng ta không phải là chủ nhân của thế giới: trái đất mà chúng ta yêu quý này thực ra không phải của chúng ta, và chúng ta di chuyển ở đó như những người xa lạ và những người hành hương (x. Lv 25:23).

Những xem xét đơn giản này cho phép chúng ta nhận ra sự điên rồ của lòng tham nhưng cũng là lý do sâu xa nhất của nó. Đó là một nỗ lực để xoa tan nỗi sợ chết: nó tìm kiếm sự an toàn mà trên thực tế sẽ sụp đổ ngay khi chúng ta cầm chúng trong tay. Hãy nhớ đến câu chuyện ngụ ngôn về người đàn ông ngu ngốc, mảnh đất của anh ta đã mang lại cho anh ta một mùa màng bội thu, và anh ta tự ru mình với những suy nghĩ làm thế nào để mở rộng kho của mình để chứa tất cả

mùa màng. Người đàn ông đã tính toán mọi thứ, lên kế hoạch cho tương lai. Tuy nhiên, anh ta vẫn chưa xem xét yếu tố chắc chắn nhất trong cuộc sống: cái chết. “Ngu xuẩn!” Tin Mừng nói. “Đêm nay người ta đòi linh hồn của người; còn những gì người đã chuẩn bị thì sẽ về tay ai?”

Trong các trường hợp khác, chính kẻ trộm cung cấp dịch vụ này cho chúng ta. Ngay cả trong Tin Mừng, chúng cũng xuất hiện rất nhiều lần và mặc dù công việc của chúng có thể đáng chê trách nhưng nó có thể trở thành một lời khuyên răn bổ ích. Vì thế, Chúa Giêsu đã rao giảng trong Bài Giảng Trên Núi: “Các con đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, nơi mối mọt, rỉ sét ăn mòn và kẻ trộm đột nhập lấy trộm, nhưng hãy tích lũy cho mình những kho tàng trên trời, nơi không có sâu mọt, rỉ sét làm hư nát và là nơi kẻ trộm không lên vào lấy trộm” (Mt 6,19-20). Một lần nữa, theo lời kể của các giáo phụ sa mạc, câu chuyện kể về một tên trộm đã làm bất ngờ vị đan sĩ đang ngủ và đánh cắp một số tài sản mà ngài cất giữ trong phòng tu. Khi tỉnh dậy, không hề băn khoăn về những gì đã xảy ra, vị đan sĩ bắt đầu lần theo dấu vết của tên trộm và khi tìm thấy hắn, thay vì đòi đồ đã đánh cắp, ngài giao lại vài thứ còn sót lại và nói: “Người quên lấy những thứ này!”

Anh chị em thân mến, chúng ta có thể là chủ của cái mình sở hữu, nhưng điều ngược lại thường xảy ra: cuối cùng chúng chiếm hữu chúng ta. Một số người giàu có không còn tự do, thậm chí không còn thời gian để nghỉ ngơi, phải trông chừng vì việc tích lũy của cải cũng đòi hỏi phải giữ gìn chúng cho an toàn. Họ luôn trăn trở, bởi một gia sản được xây dựng bằng bao nhiêu mồ hôi nhưng có thể tan biến chỉ trong chốc lát. Họ quên mất giáo huấn Tin Mừng, vốn cho rằng sự giàu có tuy tự nó không là một tội lỗi, nhưng chắc chắn nó là một gánh nặng. Thiên Chúa không nghèo: Người là Chúa của mọi sự, nhưng, như Thánh Phaolô viết, “Người vốn giàu, nhưng vì anh em mà trở nên nghèo, để bởi sự nghèo của Người, anh em có thể trở nên giàu có” (2 Cr 8:9).

Đây là điều mà kẻ keo kiệt không hiểu được. Lẽ ra anh ta có thể là nguồn phước lành cho nhiều người, nhưng thay vào đó anh ta lại rơi vào ngõ cụt của sự khốn khổ. Và cuộc sống của kẻ keo kiệt thật xấu xí. Tôi nhớ trường hợp của một người đàn ông tôi gặp ở giáo phận kia, một người đàn ông rất giàu có và mẹ anh ta bị bệnh. Anh ấy đã kết hôn. Anh em thay phiên nhau chăm sóc mẹ, buổi sáng mẹ ăn sữa chua. Người đàn ông này đưa cho bà một nửa vào buổi sáng để có thể cho bà nửa còn lại vào buổi chiều và nhờ thế để dành một nửa sữa chua. Đây là lòng tham, đây là sự dính bén vào đồ vật. Sau đó, người đàn ông này qua đời, và những lời bình luận của những người đến dự buổi cầu nguyện là: “Nhưng, các bạn có thể thấy người đàn ông này chẳng có gì trên người cả, anh để lại mọi sự”.

Rồi họ giễu cợt một chút: “Không, không, họ không thể đóng quan tài vì anh ấy muốn mang theo mọi thứ bên mình”. Lòng tham này khiến người khác cười nhạo: cuối cùng chúng ta phải dâng thân xác và linh hồn cho Chúa và chúng ta phải bỏ lại tất cả. Chúng ta hãy cẩn thận! Và chúng ta hãy quảng đại, quảng đại với mọi người và quảng đại với những người cần chúng ta nhất. Cảm ơn anh chị em.

Chuyển ngữ: Vũ Văn An

Nguồn: <http://vietcatholicnews.net>

Video: <https://youtu.be/xya6e604160>